

ACTIVITATS CATALANES

CATALUNYA, GROU N. E.

Castanyada

Com tots els anys, des de la seva fundació, nostre GROU va celebrar enguany la tradicional festivitat de la Castanyada. El mateix dia primer de Novembre, a les deu del vespre, al voltant de les llargues taules instal·lades a la Sala-Teatre de nostra entitat, ens reunirem els catalans, les nostres famílies i d'altres invitades, en número molt a prop de tres centes persones, per a participar d'aquell ambient de familiaritat i de discret bon humor, amb què s'ha vingut caracteritzant aquesta celebració entre nosaltres. La Sala oferia un aspecte lluidíssim que impressionava en entrar-hi i cal que felicitem a En Ramon Carbonell, Delegat de la Secció d'Esports i als socis que integraven la Comissió organitzadora, d'entre ells i d'una manera molt especial, al nostre company Bruna, capacitat ordenadora insubstituïble, no tant sols per l'arranjament i atinada disposició de la Sala, sinó que, principalment, pel magnífic èxit obtingut.

Va començar-se la vetllada a les deu en punt, amb la representació, pels elements del Quadre Escènic que en

dies com aquest n'acostumen a fer de les seves, del xistós sainet, "El Domador de dones", escrit expressament per al mateix, per N'Enric Casanoves en l'època que va dirigir-lo. L'interpretaren En Gabriel Coderch, Alfred Peirats i E. Cano, qui, del seu paper en va fer una verdadera creació. El públic rigué de valent i aplaudiren frenèticament. T. Salcedo, solista de l'Orfeó, va cantar magníficament una bella romança, que fou justament premiada amb forts aplaudiments. Va reaparèixer En Cano, recitant un xistós monòleg, amb el qual el públic hi disfrutà de debó i l'aplaudiren repetides vegades i llargament, en acabar.

Així va transcórrer el "vermouth" d'aquesta vetllada.

En començar-se a servir les taules, va fer ús de la paraula nostre Conseller en Cap, S. Carbonell i Puig qui, en el seu parlament, va referir-se a l'origen i simbolisme de la típica castanyada. Descriuí una visió magnífica de la castanyera; els primers fredes, les primeres castanyes i els "panellets", el típic dolç d'aquesta diada. Va recordar com aquesta tradició de la castanyada, fou estrictament guardada, des dels inicis del Grop, pel grup de joves, solters tots ells aleshores, que l'integraven i com s'ha anat aixamplant i com ha evolucionat, en certa manera, entre nosaltres, en constituir famílies cubanes i portar-les a participar de les nostres anyorances i de les nostres tradicions i associar-hi al record dels nostres, en la nostra casa pairal de Santiago de Cuba, el d'aquelles famílies constituïdes per l'amor i amb l'amor a la nostra Pàtria anyorada. I com en el transcurs dels anys, hem fet d'aquesta tradició catalana, una segona tradició entre nosaltres. Recordà la Pàtria, els que han desaparegut i els que sofreixen per la separació violenta de tants d'éssers volguts i sota la tirania directa dels despotes i amb l'angoixa de no poder

veure nostra Pàtria deslliurada d'una esclavitud que percebim més intensament i dolorosa quan més ens adonem de la nostra condició de catalans. Va referir-se al dolor que iguala i agermana i que avui experimentem, els catalans, d'una manera tan intensa com mai no havíem experimentat abans, com un factor, entre molts, que haurà d'arribar a fer coincidir a tots els catalans en una mateixa inquebrantable resolució de deslliurar la Pàtria definitivament, treballant per la sobirania pròpia, per la independència pròpia, per la República Catalana. El seu parlament magnífic fou interromput sovint per les ovacions de la concurrència i llargament aplaudit en acabar-lo.

Servides les taules feia bonic veure alçar-se el porró, en uns i altres indrets, i el "xerricar" era de vegades motiu d'aplaudiment per l'habilitat i el tipicisme amb que ho feien alguns. L'animació de la concurrència era gran. S'improvisaren pels elements de l'Orfeó, alguns cants, entre d'altres, Les fulles seques. Es menjaren panellets però les castanyes foren exclusivament "recitades". El nostre company G. González, mestre en aixó de copsar el punt flac de cada ú, escrigué uns versets en redolí, satiritzant les aficions les dites i humoritzant les activitats dels més addictes i entusiasmats socis del Grop.

N'hi va haver abundància i gairebé no va escapar-se ningú. N'hi havien de tan feliçment inspirades que aixecaren una verdadera "pluja" d'aplaudiments. Algú, però, tenia d'encarregar-se en dedicar-li la "castanya" a l'autor de tantes altres i ho feu En Peirats, admirablement i fou molt aplaudit.

Ja de matinada va acabar-se aquesta vetllada de la qual en guardarem tots un grat record.